

ธนบัตรฉบับละ ๑๐ เหรียญ เป็นภาพของเดม-แมรี กิลมอร์

ใครในธนบัตร ตอน ๒๑ เดม แมรี กิลมอร์

สวัสดิการรับท่านผู้อ่านที่เคารพ.. ฉบับนี้ผมขออนุญาตกลับมาเสนอถึงเรื่องบุคคลในธนบัตรเป็นตอนที่ ๒ แต่ที่มีทับหนึ่งพวงท้ายก็เพราะผมตั้งใจจะเขียนเพียงหน้าเดียวหรือหน้านิด ๆ เพื่อกันเนื้อที่หน้าที ๑๖ ให้กับฝ่ายข่าวออสเตรเลีย ซึ่งน่าจะต้องการพื้นที่กระดาษเพื่อเสนอรายงานข่าวเลือกตั้งใหญ่ครับ

ในฉบับนี้ผมขอเสนอบุคคลที่ปรากฏอยู่ในธนบัตรชนิดราคา ๑๐ เหรียญ ของผู้มีนามว่า “มาดาม แมรี กิลมอร์” (Dame Mary Gilmore) นักหนังสือพิมพ์และกวีแนวสังคมนิยมชั้นแนวหน้าของออสเตรเลีย โดยผมขออนุญาตต่ออาร์มบทคัดเข้าสู่เนื้อหาเลยดังนี้ครับ

“มาดาม แมรี กิลมอร์” ถือกำเนิดขึ้นมาภายใต้นามที่บิดามารดาตั้งให้ว่า “แมรี ยีน แคมรอน” เกิดในวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๑๘๖๕ (พ.ศ.๒๔๐๘) ที่เมืองคอตตา วอลลาโกลกับเมืองโกลเบิร์นของอาณานิคม นิวเซาท์เวลส์ (บางตำราถือว่าที่เมืองวูดเฮาส์ลี ทางเหนือของเมืองโกลเบิร์น) เธอมาจากครอบครัวเชื้อสายไอริช และสก็อต พออายุได้หนึ่งขวบนายโดนัลด์และนางแมรี คามรอนผู้เป็นบิดามารดาได้ตัดสินใจย้ายถิ่นเข้าไปในแผ่นดินใหญ่ไปอยู่ที่เมืองแวกกา แวกกา เพื่ออยู่ร่วมกับตาและยายสกุลบิตตี้ ที่ตัดสินใจย้ายจากเพนริชเพื่อมาจับจองที่ทำกินในเมืองแวกกา แวกกา

บิดาของเธอเริ่มงานครั้งแรกด้วยการเป็นผู้จัดการฟาร์มที่เมืองโคแวนบีห่างจากเมืองแวกกา แวกกาไปทางเหนือ ๑๐๐ กิโลเมตร แต่ที่อยู่ได้ปีเดียวก็ลาออกหันมาอาชีพเป็นช่าง

ไม้ สร้างที่พักอาศัยในเมืองแวกกา แวกกา และเมืองใกล้เคียงคือคูลามอน, จูนิ, เดโมรา และเวสต์ยาลองเป็นเวลา ๑๐ ปี

ด้วยเหตุที่บิดาจำเป็นต้องเดินทางไปทำงานตามหัวเมืองต่าง ๆ ทำให้แมรีในวัยเด็กได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียนอย่างไม่ต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตามเธอก็ได้รับการศึกษาเพิ่มเติมบ้างเมื่อเธอกลับไปพักอยู่กับตาและยายในเมืองแวกกา แวกกาหลายครั้งหลายคราว

เมื่อบิดาซื้อที่ดินและปลูกบ้านเป็นของตนเองครั้งแรกที่ถนนจูนิ ในตำบลบรูซเซลเธอก็ได้เข้าเรียน ที่โรงเรียนเอกชนคอลลินเพนท์แลนด์ไพรวเท อะคาเดมี ในนอร์ทแวกกา จนกระทั่งโรงเรียนปิดตัวลง เธอจึงถูกย้ายมาเรียนที่โรงเรียนมัธยมแวกกา แวกกา พับลิกเป็นเวลาสองปีครึ่ง

เมื่ออายุ ๑๔ ปีเธอได้เลือกที่จะมุ่งเตรียมตัวเป็นครู และได้ทำงานเป็นผู้ช่วยครูที่โรงเรียนของผู้เป็นลุงที่ชื่อยีรอน คริกในอาณานิคมนิวเซาท์เวลส์

แมรีในวัย ๑๗ ปี สามารถสอบผ่านการเป็นครูได้สำเร็จ เธอได้รับการบรรจุเป็นครูที่โรงเรียนแวกกา แวกกา พับลิกโรงเรียนสุดท้ายที่เธอรับเรียนมา แมรีสอนอยู่ที่โรงเรียนแห่งนี้จนกระทั่งเดือนธันวาคม ๑๘๘๕ (พ.ศ. ๒๔๒๘) เธอได้ย้ายมาสอนที่ซิลเวอร์ตันเมืองเล็ก ๆ ใกล้เมืองเหมืองแร่โบรคเคนฮิล ที่นี่เองเธอได้พัฒนาแนวความคิดทางด้านสังคมนิยมและเริ่มหัดเขียนบทกลอน

@@@

เดม-แมรี กิลมอร์ขณะอายุ ๗๑ ปี

ในเดือนมกราคม ๑๘๙๐ (พ.ศ. ๒๔๓๓)แมรีได้ย้ายมาสอนที่โรงเรียนนิวทรัลเบย์ พับลิก ในซิดนีย์ ซึ่งที่นี่เธอเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มนักเขียนหัวรุนแรงในนามกลุ่ม “บูลเลติน” (Bulletin) และที่ซิดนีย์นี้เองเธอได้พบกับชายหนุ่มผู้มีนามว่า “เฮนรี ลอว์สัน” (Henry Lawson) หนึ่งในนักเขียนและกวีผู้ยิ่งใหญ่ของออสเตรเลีย

ความสัมพันธ์ของทั้งสองลึกซึ้งถึงขั้นเกือบตัดสินใจแต่งงานกัน แต่ความรักของทั้งคู่ก็ไปได้ไม่ยืดยังเนื่องจากนายเฮนรี ลอว์สันชอบใช้ชีวิตอิสระเดินทางท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ ความห่างเหินจึงเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ทำให้ความรักของทั้ง

สองจิตจางลงไปมากที่สุด แต่นายลอว์สันก็มีอิทธิพลต่อการเป็นนักเขียนของแมรีอยู่ไม่น้อย

แต่ผู้ที่ส่งให้แมรีโคดเด่นในวงการวรรณกรรมของออสเตรเลียก็คือนายเอ.เจ.สเปนเซอร์ บรรณาธิการฝ่ายวรรณกรรมของนิตยสารเดอะบูลเลติน ผู้ลงบทกวีของเธอในนิตยสารนับจากนั้นมาบทกวีของเธอก็ได้รับความชื่นชมและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน ในฐานะของนักกวีหัวรุนแรง, นักกวีเพื่อกรรมกรและนักต่อต้านสังคมนิยม

ในเดือนพฤษภาคม ๑๘๙๑ (พ.ศ. ๒๔๓๔) แมรีได้ย้ายมาสอนหนังสือที่โรงเรียนสแตนมอร์ สุพีเรีย พับลิก (น่าจะเป็นโรงเรียนสแตนมอร์ พับลิก ในปัจจุบัน) ในช่วงนี้เธอได้เพิ่มแนวความคิดหัวรุนแรง เธอได้สนับสนุนการประท้วงของพนักงานขนส่งทางทะเล, พนักงานตัดขนแกะ แต่ด้วยอาชีพครูที่มีกฎข้อบังคับเข้มงวด ได้เป็นอุปสรรคในการเดินทางออกตามอุดมการณ์ของเธอ ทำให้เธอตัดสินใจลาออกจากอาชีพครูในวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๑๘๙๕ (พ.ศ. ๒๔๓๘)

ในเดือนมกราคม ๑๘๙๖ (พ.ศ.๒๔๓๙) แมรีได้ติดตามนายวิลเลียม เลนและนักสังคมนิยมหัวรุนแรงคนอื่น ๆ เดินทางไปประเทศปารากวัย ที่ซึ่งกลุ่มของพวกเขาได้ก่อตั้งชุมชน “นิวออสเตรเลีย” มาก่อนหน้านี้ ๒ ปี ที่นั่นเองแมรีได้แต่งงานกับนายวิลเลียม กิลมอร์ ช่างตัดขนแกะจากเมลเบิร์นในวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๑๘๙๖ (พ.ศ. ๒๔๔๐)

จวบจนกระทั่งในปี ๑๙๐๒ (พ.ศ. ๒๔๔๕) หลังจากการทุ่มเทกำลังสติปัญญาและกำลังกายตามแนวสังคมนิยม แต่ผลที่ได้กลับประสบความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง แมรีซึ่งขณะนั้นคือนางแมรี กิลมอร์พร้อมสามีได้

ภาพแรงงานแห่งนี้ก็อีกด้วย

การทำงานให้กับเดอะเวิร์กเกอร์ได้เป็นบันไดให้เธอก้าวไปสู่การเป็นนักหนังสือพิมพ์ซึ่งเธอใช้เป็นเครื่องมือรณรงค์เพื่อสภาพการจ้างงานที่ดีขึ้น, เพื่อสวัสดิการเด็ก และเพื่อชนเผ่าพื้นเมืองออสเตรเลีย

ในปี ๑๙๑๐ (พ.ศ. ๒๔๕๓) บทกวีแนวสังคมนิยมของนางกิลมอร์เล่มแรกถูกตีพิมพ์ แม้ผลงานของเธอได้รับการยอมรับจากผู้อ่าน แต่ตัวเธอกลับได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในกวีระดับชาติต้องทิ้งเวลาหลังจากนั้นมาอีกครึ่งศตวรรษ

ภายในปี ๑๙๑๑(พ.ศ. ๒๔๕๔) สหภาพแรงงานออสเตรเลียเริ่มเห็นว่า การแสดงความคิดเห็นของนางกิลมอร์ออกจะรุนแรงเกินไปสำหรับสภาพแรงงาน ทำให้เธอได้เปลี่ยนมาเขียนให้กับนิตยสารและหนังสือพิมพ์รายอื่น ๆ หนังสือพิมพ์ที่เธอเขียนให้มากที่สุดในเวลาต่อมาคือ “เดอะทริบูน” (Tribune) ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของพรรคคอมมิวนิสต์ ถึงกับเปิดคอลัมน์ประจำให้เธอเขียน ทั้งที่เธอไม่เคยเป็นสมาชิกของพรรคก็ตาม

แม้จะมีความเห็นขัดแย้งกันในเรื่องนโยบายการเมือง แต่นางกิลมอร์ก็ยอมรับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นออร์เดอร์แห่งจักรวรรดิบริเตนใหญ่ (OBE)ในปี ๑๙๓๗ (พ.ศ. ๒๔๘๐) ทำให้คำเรียกขานหน้าของเธอเปลี่ยนจาก “นาง” เป็น “คุณหญิง”

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ เดม-แมรี กิลมอร์ได้เขียนบทกลอนปลุกใจให้เกิดความรักชาติหลายบทกวีด้วยกัน ในจำนวนนี้รวมถึงบทกวี No Foe Shall Gather Our Harvest อันโด่งดัง

อ่านต่อหน้า 36

เดินทางกลับออสเตรเลียในเดือนกรกฎาคมของปีเดียวกัน พวกเขาเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยการทำฟาร์มในที่ดินของบิดามารดาของนาย กิลมอร์ที่ใกล้เมืองคาสเทอร์ตัน ในรัฐวิกตอเรีย ในขณะที่นางกิลมอร์ยังเขียนบทกวีของเธอต่อไป

@@@

ในปี ๑๙๐๘ (พ.ศ. ๒๔๔๑) นางกิลมอร์ได้กลายเป็นบรรณาธิการของ “เดอะเวิร์กเกอร์” หนังสือพิมพ์ของสหภาพแรงงานออสเตรเลีย(AWU)ซึ่งเป็นสหภาพแรงงานที่ใหญ่ที่สุดและมีอำนาจที่สุดของออสเตรเลีย นอกจากนั้นเธอยังเป็นสมาชิกหญิงคนแรกของสห

ภาพสีน้ำมันของเดม-แมรี กิลมอร์ในขณะอายุ ๕๒ ปี